

Kiadja: A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE

MEGJELENIK minden hó 1-én és 15-én.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K, fél évre 3 K

Szerkesztő: RÉPÁSSY MIKLÓS.

Szerkesztőség: Budapest, V. Ker., Sziget-utca 5/7. szám, IV. emelet.
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria” r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: Hálóihiány, csizmahíány. — Apatini halászati élmények. (Halrajzi adatok és egyebek.) Dr. U. E. — A halászat értékének emelkedése. — Magyar édesvízi halhatározó. (Folytatás.) Unger Emil dr. — Kérdések és feleletek. — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Szerkesztői üzenetek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

Hálóihiány, csizmahíány.

A háború ötödik, remélhetőleg utolsó esztendeje, úgy látszik, halászatunkat is végső megpróbáltatásnak teszi ki. Mindenfelől, mint egyetlen jalkiáltás, hangzik, hogy *nincs már háló és nincs csizma*, lehetetlen a halászatot éppen a legfőbb idényben, őszi és télen folytatni. Az Országos Halászati Egyesülethez özönével érkeznek nap-nap után a fonalat és csizmát kérő levelek, jelezve az országban uralkodó állapotot. Sajnos, mind a két szükségletre való nyersanyagot, a kendert és a bőrt, rendkívüli mértékben igénybevette a háborús szükséglet.

A halászat érdekeit gondozni hivatott körök idejében felismerték azt a bajt, a mely a hálószerszám hiánya miatt általában és a téli időszakban különösen a csizmák hozzáférhetlensége miatt, be fog állani.

Az Országos Halászati Egyesület, a m. kir. földművelésügyi és közlekedési minisztériumok pártolásával, még 1917. márciusában kérte 200 q nyers kendernek hálókészítés céljaira való kiutalását a kereskedelemügyi minisztériumnál. Az ügyben érdemlegesen intézkedő Kender- és Jutaiipari bizottság útján kiutaltatott a nyár vége felé 52 q, újabb sürgető beadványokra 1918. elején 100 q, a tavasz elején még 41 q, összesen tehát 193 métermázsra. Az eljárás az volt, hogy a kenderanyag a „hódsági” és „szegedi” kenderfonó gyár r.-társaságokhoz került fonallá való feldolgozás végett, onnét pedig a fonalat egyrészt Varga Mihály szegedi és Hirschfeld Ármán debreczeni hálógyáros kapta meg hálókötés céljaira. Az itt elkészült anyag az Országos Halászati Egyesület utalványozása alapján került aztán a halászok kezéhez.

Ez az utalványozás, illetőleg a rendelkezésre álló anyag felosztása rendkívüli nehéz feladat volt. Nem az okozta a legfőbb gondot, hogy a nagy szükség közepette hálóanyag illetéktelen kezekbe ne jusson, — az egye-

sület válaszmánya elhatározta, hogy egyelőre csak hivatalos halászok kaphatnak közvetlenül hálót, — hanem az volt a baj, hogy a jelentkezők igényei messze túlhaladták a szétesztható mennyiséget. Le kellett tehát ezeket az igényeket igen messzemenő módon szállítani, hogy lehetőleg mindenkinek jusson valami. A nyilvános ellenőrzés okából a kiutalások mikéntje időszakonként a „Halászat”-ban közzététetett (legutóbb a f. évi augusztus 15-i számban). Ezekkel a kiutalásokkal azonban már túl volt jegyezve az addig rendelkezésre bocsátott mennyiség s így a hálógyárosok a kiutalásokat nem tudták többé teljesíteni. Az addig engedélyezett 198 q kenderből ugyanis, a gyártási veszteségeket leszámítva, összesen csak kerekén 140 q kész árú lett. Azok pedig, a kiknek részére a kiutalás megtörtént, összesen kerek 500 q hálóanyagot, illetőleg fonalat kértek; nyilvánvaló, hogy ezeknek az igényeknek a legvégső fokra való leszállításával se lehetett azokat a fent megadott mennyiségből kielégíteni.

Az Országos Halászati Egyesület vezetősége látva a helyzetet, már a folyó év nyarának derekán, augusztus 10 én, újabb kérelemmel fordult a Kender- és Jutaiipari bizottság útján a textilügyi miniszteri meghatalmazotthoz 300 q nyers kenderanyag kiutalása iránt. Nagyobb mennyiséget kellett az előzőnél kérni, mert hiszen *akkor* még annyira amennyire meg voltak a régi hálók, de ma már a készletek elhasználódtak s nemcsak javításokra, kiegészítésekre, részleges pótlásokra kell gondolnunk, hanem egész új hálószerszámok beszerzéséről a legtöbb üzemnél. Sajnos, *ennek a kérelemnek az elintézése még máig is várta magára*. Pedig, ha a nyersanyagot kiutalnák is, akkor is még hosszú idő telne bele, míg azt készárúvá feldolgoznák.

Így vagyunk tehát hálóanyag tekintetében éppen most, a legfőbb halászati évadban. *Nincs egyetlen kilogramm készárú sem, a melyet az Országos Halászati Egyesület kiutalhatna*.

A hideg évszakok munkájára gondolva, az Országos Halászati Egyesület 1000 pár *csizma* kiutalását is kérte a földművelésügyi minisztérium útján még f. év február 13-án a kereskedelemügyi minisztériumtól. A kérelemre a Népruházati Bizottság május 2-án felhívta az Egyesületet, hogy a csizmákat igénylők névsorát, megfelelő hatósági igazolásokkal együtt mutassa be. A „Halászat”-ban két ízben közzétett felhívásra (f. évi 10. és 11. sz.) jelentkezett összesen 55 egyén, illetőleg üzem, a kik együtt 468 pár csizmát kértek. A jelentkezettek névsorát, szabályszerű hatósági igazolásokkal az Egyesület felterjesztette a Népruházati Bizottsághoz, a melynek Bőripari Központja mindössze csak 200 pár csizmára való bőrt utalt ki; ezt a csekély mennyiséget, a közzétett felhívásokra július végéig jelentkezettek között osztotta fel az Egyesület, természetesen ismét aránylagosan szállítva le az igényeket, hogy lehetőleg mindenkinek jusson (l. „Halászat” mai számában közzétett kimutatást). A kiutalt bőrt azonban csak *október hó közepén* adták ki s így a csizmák csak *november végére* készülnek el.

Az Egyesületnek újabb csizmák kiutalása iránti kérelmét a Népruházati Bizottság röviden elutasította. *A csizmában való szükségletnek 1/3-a sincs tehát kielégítve a téli időszak előtt.*

A Halászati Egyesület teljes tudatában az ebből származó s a közéletmezést érő hátrányoknak, most már ismét a földművelésügyi miniszter úrhoz fordult az alábbi beadványban:

„Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk! Az a nehéz helyzet, a melybe *hazai halászatunk* a háborús állapot következtében hálóanyag és ruházati cikkek (csizmák) hiánya miatt jutott, kötelességévé tette Egyesületünknek, hogy a szükséges nyersanyagok kiutalását az illetékes tényezőknél tőlünk telhetőleg szorgalmazzuk; többször kértük ez irányban Nagyméltóságod támogatását is. Sajnos, igyekezetünk egyáltalán nem járt azzal az eredménnyel, hogy az igényeket csak távolról is kielégíthettük volna.

Kenderanyagot még a múlt évben, a mikor a hálószerzőmunkák részben annyira-amennyire még használhatók voltak, kértünk 200 q-t; kaptunk belőle 190 q-t részletekben, hosszú időközökben. Az idő előrehaladtával pedig a szerzőmunkák folyton jobban s jobban használódtak el; előre látva s ismerve a helyzetet, idejében beadvánnyal fordultunk ismét az idejévi szükségletére 300 q nyers kender kiutalványozása iránt Maly Ferencz miniszteri tanácsos, textilügyi meghatalmazottnak, a Kender- és Jutaiipari bizottság útján. Feleletet f. évi augusztus 10-én kelt 356. számú beadványunkra máig nem kaptunk, holott az őszi s legfontosabb halászati évad már ugyancsak itt volna.

Kértünk a Népruházati Bizottságtól halászcizmákat is. A bejelentett szükséglet 600 pár körül volt, kaptunk utalványt 200 párra, de az anyaghoz nem tudunk hozzájutni. Újabb kérésünk (1918. szept. 19. 492. sz.), hogy pótlólag még utaljon ki csizmákat a bizottság, röviden elutasított, azzal, hogy minden ilyen szükséglet a már kiutalt 200 párból fedezendő.

Háló nélkül, csizma nélkül néz tehát halászaink legnagyobb része az őszi és téli elé; ezek nélkül a felszerelések nélkül pedig dolgozni képtelenek, a halászati termelés nagymértékű csökkenése lesz e dolog következménye, a minek a közéletmezésre való káros hatását felesleges bővebben fejtegetnünk. De éppen erre a fontos közérdekre rámutatva, vagyunk bátrak Nagyméltóságodat felkérni, méltóztatásuk úgy a kenderkiutalás, mint a csizmakiosztás ügyében illetékes tényezőknél hathatós befolyását érvényesíteni, hogy Egyesületünk odajuttatott kérelmei kielégítenek, illetőleg újra meglátogatás tárgyává tétessenek.”

Az 1918/19. évi őszi és téli halászati évad tehát valóban rossz kilátásokkal kezdődik. Háló és csizma nélkül szünetelni fog a máskor legtöbbet adó őszi s téli jeges halászat a legtöbb üzemnél; de szünetel már most is igen sok helyütt. És minden egyébtől eltekintve, *ez a legfőbb oka a hal drágaságának*. A kereslet messze túlhaladja a kínálatot s a legszomorúbb a dologban az, hogy a kínálat nem azért csekély, mert a természetes vizekben talán megfogyott a hal, sőt ellenkezőleg: több

a hal azokban, mint volt a békében, mert a halászat a háború alatt általában kisebb erővel tolyt, mint azelőtt, e a hal ott vész a vízben, mert *nincs hozzá eszközünk s felszerelésünk*, hogy kifogjuk; ott marad, *kárba vész sok ezer métermázsaszámra*, akkor a mikor soha nagyobb szükségünk nem lehet rá, mint *éppen most!*

Apatini halászati élmények.

(Halrajzi adatok és egyebek.)

Déli tízenkét órakor, tízennégy órai kellemes utazás után érkezik a zimonyi postahajó Apatinba.

Apatin! Ez a furcsa hangzású bácskai dunamenti helység hazánk egyik leghíresebb halászerületének középpontja. Itt még olyan víz a Duna, a milyent a halak szeretnek. Hatalmas erdős területeket szel ketté, de kanyargós ágai belé is hatolnak mindenfelé a szárazföldbe, itt-ott nagy tavakká terülve. Ha jön az ár, akkor az erdei fák Bácskában és Baranyamegyében fürdenek a Duna vízében s a halak az erdőben s a réteken legelnek, úsznak, ideiglenesen elhódítják a területet az erdei vadaktól is. Ha bekövetkezik az apadás, akkor aztán összegyűlnek a halak nagy tömegei az ártéri tavakban, fokokban s elég könnyen esnek zsákmányul a mestersegüket kítűnően értő apatini halászoknak. Ilyen, több mint 70 km. hosszú, rendkívül termékeny Dunaszakas legnagyobb részén a halászati jogot Frigyes királyi herczeg nagy kiterjedésű uradalma gyakorolja. A hálóba kerülő halakat Apatinba szállítják s a „Főherczegi Halászati Központ” értékesíti. Legnagyobb része Budapestre kerül a Központi Vásárcsarnokba, de jut belőle bőven Bécs és Grác halaspiacainak is. A lemérés, jegelés, csomagolás munkáját a Halászati Központ végzi. Ez veszi át a zsákmányt megszabott áron a halásztól, akikkel szombat délutánonként történik az elszámolás. Mindeniknek külön könyvecskéje van, melybe a beszolgáltatott halak minőségét és mennyiségét és az érte járó összegeket írják. A Halászati Központ az irodahelyiségeken kívül nagy hűtőházból és csomagolóhelyiségekből áll, a Dunán pedig két élőhalraktározó bárka tartozik hozzá. A hűtőház előtt történik a silányabb minőségű hasított halak szárítása, melyek azután mint sózott halak kerülnek piacra. A szükséges nagymennyiségű és különféle nagyságú halszállítókosarakat a Halászati Központ házilag készíti.

A Halászati Központ jelenlegi vezetője: Gazdik Gyula, mindent elkövet, hogy minél többet lássak és tapasztaljak. Első utam a bárkákra vezet. Itt javában mérik és hordják a Duna kincsét. Magyar szó nem igen hangzik munkaközben. A ki Apatinban boldogulni akar a halásznéppel, annak bizony németül kell hozzáférköznie, de még ez sem elég az üdvösségre, meg kell tanulnia tőlük a halak ama neveit, a melyeken ők ismerik azokat. Ez az első, enélkül a halakról nem lehet velük beszélgetni, még annak sem, a ki tudja Goethe nyelvét, mert az apatiniak egyes halakat másképp neveznek, mint a németországi, vagy ausztriai halászok, sőt egyes fajokat — s ez a legérdekesebb — *csakis elnémetesített magyar néven ismernek!* De ha az ember megtanulja tőlük ezeket az érdekes neveket, a mit ott a rengeteg sok hal jelenléte nagyon megkönnyít, akkor ugyancsak tapasztalja, hogy milyen jó ichthyologusok ezek a derék honfitársaink!

Rend sen, tehát néhány napon belül legalább 27 halfaj kerül az apatini bárkákra. Ezeket minden odaváló halász oly biztosan ismeri meg szempillantásra,

hogy előttem sohasem tévesztették el az egymáshoz leghasonlóbb fajok neveit sem, minők pl. a dévérkeszeg és az ezüstös balin, vagy a pirosszemű kele és a veresszárnyú konczér. (A velencei-tavi halászok pl. ezeket *nem* különböztetik meg egymástól). A dévér: *Brachsen*, az esüstös balin: *Scheiberl*, a pirosszemű kele: *Rotfeder*, a veresszárnyú konczér pedig: *Bodorka* Apatinban. Igaz, hogy „*Botórka*” a kiejtés, de azért kétségtelen, hogy a név magyar eredetű s a komáromi *Bodorkeszeggel* azonos, de csak a név s nem a jelentése, mert Komáromban Herman Ottó szerint a pirosszemű kelét nevezik így, nem pedig a veresszárnyú konczért. Ez éppen a legkülönösebb a dologban.

A sügért *Bulesch* néven ismerik, de gyakran nevezik bandárnak is. Igazi német nevét *Barsch*, sohasem használják. Érdekes az is, hogy a bandár másutt a kősüllő neve, nem a sügéré.

No, de elég lesz a nevekből itt ennyi is, az olvasó megtalálja majd az apatini német halneveket más-helyütt*) Érdekesebb az, hogy mit tudnak az apatini halászok a halakról. Sokat tudnak nagyon. Még azt is valamennyien tudják, hogy egyes halak keresztleződnek és korcsokat hoznak létre. Ezeket „Bastard” néven ismerik és — úgylátszik — biztosan felismerik a legtöbb esetben. Eddig ugyan csak egyet tettek félre nekem: az aránylag elég gyakori *Leuciscus rutilus* × *Abramis brama* korcsot, vagyis konczér-dévért. De ismerik a ponty-kárászt is, sőt beszéltek nekem olyan korcsokról is, a milyenek tudtommal eddig ismeretlenek; így a ragadozó önnök egy korcsa is előfordul szerintük. Majd elvölík, ha megkerül egy ilyen állítólagos különös hal!

Mint vérbeli halászok, természetesen igen jól tudják az egyes fajok tartózkodási helyét és ívási idejét is. Tudják, hogy a Duna medrében ívik a kecsge. Ez nem megy ki a rétre. De azért, mint különös dolgot, megemlítették, hogy az elmúlt áradáskor mégis fogtak kivételesen kecsgét is a réten! A főzsákmány: a ponty; a híres „*Donaukarpfen*”. Természetesen leginkább a réten kerül hálóba, miután az ár visszahúzódott, rengeteg más pontyféle fajtát együtt és nagymennyiségű ragadozóval, különösen csukával. Fognak igen sok szép fogast is, olyanokat, melyek méltán foglalhatnak helyet a balatoni fogások mellett, hiszen tudvalevőleg egy és ugyanazon halfaj: a *Lucioperca sandra* nagy példányai nem különböznek egymástól, akár a Duna, akár a Balaton volt is a lakóhelyük. Engedjünk meg azonban annyit, hogy tán vannak nagyon fejlett érzékű inyen-czek, a kik mégis tudnak különbséget tenni . . .

Kikérdeztem a halászokat arra nézve is, hogy mit esznek egyes halak? Erre a kérdésemre érdekes feleleteket kaptam: „A kecsge „férgeket” eszik, melyek a Dunában vannak. Egy-egy fatörzsön, lyukakban stb. Némelyiknek hat, másoknak nyolcz, sőt még több lába van. De a fő mégis a „Donau-Blüte”, a mely juniában röpül estefelé”. Így mondta Biegl János, a kitűnő halász. A „Donau-Blüte” nem más, mint a „tiszavirág”, a *Palingenia longicauda*. Apatin táján elég gyakori a lárvája a Duna agyagos törő partjaiban. A „férgék” pedig, melyeknek lábai vannak, bizonyára tegzes legyek (*Trichoptera*) és szunyogfélék (*Diptera*) lárvái. A ponty ellenben „füvet és fűmagot eszik” a halászok szerint. Hát lehet, hogy olykor ilyesmi is van a gyomrában, de én azt hiszem, hogy a halászok e hite téves, mert

*) I. Magyar édesvízi halhatározó. A Halászat egyik legközelebbi számában a „Német halnevek” között.

az apatini pontyok bélcsatornájában is csaknem kizárólag állati eredetű táplálékot: jámbor szunyogok (*Chironomidák*) lárváit találtam. A tévedés onnan eredhet, hogy a pontyokat a réten fogják leginkább, füves, növényekben dús ártereken.

*

A ponty gyomortartalmának vizsgálata pedig a gyomortartalom kimosását és nagyítóüveget kíván, nem csoda hát, ha a halászok ebben a kérdésben tévednek. Viszont meglepően helyes megfigyelőképességről tanuskodott Biegl halászmester akkor is, midőn arról kérdezősködtem, hogy mi a különbség a dunai (vad) ponty és a tógazdaságokban tenyésztett nemes ponty között? „Nemcsak a magas hát, kis fej teszi a különbséget — mondotta — hanem a nemes ponty *ajkai sokkal duzzadtabbak s a belei is sokkal vastagabbak, fejlettebbek, mint a közönséges dunai pontyé*. Megjegyezte azt is, hogy nemes ponty elvétve akad a Dunában is, olykor még tükrös pontyot is fognak. Biegl és a többi vérbeli halász ismeri a pontyféle halak garatfogait is.

Beszélgetés közben beesteledik a bárkán, most abba hagyjuk a vizsgálódást, kérdezősködést, mert holnap a terv szerint Hulló környékére, a Dráva-fok felé megyünk halászni, ott lesz alkalmunk folytatni a dolgot.

*

Reggel hét órakor, meleg, napos időben már füstölögve készen áll a Halászat Központ kis vontató csavar-gőzöse. Csakhamar indulunk. Majdnem egy órai élvezetes hajókázás után érkezünk a „Hulló” nevű halásztelepre. Itt is, mint a többi telepen, halászbárka áll az összegyűlő halanyag ideiglenes elraktározására. A kis gőzös majd mindennap ellátogat e telepekre és Apatinba szállítja a bárkákból kiszedett zsákmányt. Úgy a fióktelepeken, mint az apatini központban dekányi pontossággal mérik és könyvelik a halanyagot. Mindenütt pedáns rend, lelkiismeretesség és pontosság! Hulló, bár alig egy órányira van Apatintól, olyan mint valami ősi vadon kellős közepe. A szabad természet öle, a hol a kultúra nyomai is rejtve maradnak. Erdő és víz itt minden, még utak sincsenek a környéken. De hiába is volnának, olyankor, ha a Duna megárad, előnti az erdőséget úgy, hogy csak az emelkedettebb helyen épült erdőóri lak és a halászház marad szárazon. Ha ez jégzajláskor történik meg, akkor az ittlakók teljes elszigeteltségét jelenti a világtól, még postát sem kaphatnak ilyenkor, a mint ezt Krämer főerdőr mesélte nekem, a kinek vendégszerető otthonában töltöttem ezt a napot.

Nikolics főhalászmester meghívott a délutáni dunai halászatra, a melynek eredményére már nagyon kíváncsi voltam. Addig is megtárgyaltuk a halakat a bárkán nézegetve az elszállításra váró anyagot. Ponty, dévér, ezüstös balin, ragadozó őn, csuka, süllő, jász, harcsa, az értékesebb, nagyobb mennyiségben látható fajok. Márna, paducz is elég bőven akad, kecsge is elég szépen kerül a hálóba, meg fenékhorogra A kevesebbre becsült fajok közül is szépszámmal van képviselve a sügér, kevesebb a vágó durbincs, magyar buczó, ritka a selymes durbincs, évakeszeg, laposkeszeg, bagolykeszeg; nem látjuk azonban sehol a Dunára szintén jellemző német buczót, fenékjáró küllőt; ez utóbbit nem is ismerik Apatinban, pedig biztosan van a Dunában, de hát az olyanféle halak, amelyeknek gazdasági jelentőségük csekély és aprók is, rendszerint elkerülik a halászok figelmét. Jól ismerik azonban a ritka, de nagy halakat. Így a vizát, színtokot, vágótokot, söreget

minden halász ismeri Apatinban, bár évenként egyszer is alig akad ezekből hálójukba. Feltűnő jelenség, hogy angolnát aránylag elég gyakran fognak varsákban. Az elmúlt nyáron majd minden héten fogtak, de ez a hal mégis csak idegen itt. Legjobban mutatja az az érdekes tény, hogy *nem veszi meg senki* — csak az orosz foglyoknak kellett. Nagyon ritkán pisztrángot is fognak. Az amerikai naphal ellenben már nem is ritkaság, úgy elszaporodott errefelé.

A délutáni halászatnak is megjött az ideje. Csak a folyó Dunavizen halásztak most, a réti halászatra nem kedvezett a vízállás. Két óra hosszat tartott az egész és tizenhét kecsége volt a zsákmány, semmi egyéb. Örültem neki, mert a halászat közben műszereimmel homokon és agyagos iszapon kívül semmit sem tudtam felszínre hozni a Duna haltáplálékából. A kecsége többet ér minden műszernél, ez megtalálja a táplálékát ott is, ahol a dredge és a kaparóháló semmit sem húz fel. Visszaérkezve a telepre, felbonczoltam keltőt. Gyomruk tele volt Hydropsyche-lárvákkal, ezek mellett néhány lapos kérészlárva (*Ecdyurus* faj) és egy csomó apró Hymenoptera (szárnyas hangya) volt. Tiszaviráglárvát csak egy magyar buczóban találtam másnap reggel, mikor Apatinba menet a hajón „Mühlschwal“ telepet érintettük és az ottani halásztoktól kaptam egy ilyen ritkább halat. Itt jut eszembe, hogy igazán ritka halat sikerült fognom egyszer Apatinnál. Két évvel ezelőtt, 1916. novemberében történt. A kis halászgőzös fedélzetéről eresztettem le a fenékkotrósákat. Tele homokkal húztam fel s ebben fízánkolt egy fiatal *botos kölönte* (*Cottus gobio*), mindössze 6 cm. hosszú. Ez a tipikus pataki hal is lejut tehát Apatinba, igaz, hogy ott senki sem ismerte, a halászok ugyancsak megbámultak, hogy én ilyen furcsa halat tudok fogni. Még most is emlegetik.

Nikolics főhalászmester is Apatinba utazott velünk s az úton beszélgetve, „halászkívánságokat“ adott elő nekem. Egyik kívánsága volna (a legtöbb halász majdnem mindenütt hangoztatja ezt) természetesen a tilalmi idő megrövidítése. A másik — s ezt úgy hiszem könnyebben lehetne teljesíteni — *a kárókatonák ellen indítandó könyörtelen offenzíva*. Ezidén ugyan már elkésztett kívánság, mert a kárókatonák (*Phalacrocorax carbo*) költőzködő madarak, délre húzódtak már mire e sorok napvilágot látnak. Tavasszal azonban vissza fognak jönni s megkezdik újra kegyetlen munkájukat: a halpusztítást. Ez a lúdnagyságú vizimadár Apatin táján, a halászok szerint, sajnálatos nagy mennyiségben elszaporodott, ezres csapatokban tanyáz és óriási kárt okoz a halállományban.

Látni nem volt még alkalmam, de *Nikolics* halászmester elbeszélése teljesen fedi az ornithologiai irodalomban található s e madárra vonatkozó adatokat. Ez adatok szerint is a kárókatona csapatostul támad a halakra, víz alá bukva és a víz színéhez közel pedesve, valósággal *bekeríti* azokat és közös erővel így szerzi meg hihetetlenül nagy étvágya folytán igen tekintélyes *napi szükségletét, mely fejenként két-három kiló hal!* És még hozzá, állítólag, a javát, a nagyobb halakat válogatja. Ehhez járul még az a tömérdek mennyiség, melyet fészeklakó fiainak szállít az erdei fákon levő tanyáira, ahol minden csupa szenny s a levegő orrfacsarón bűzös már messziről az elpazarolt és lehullajtott rothadó halmaradványoktól és madárürüléktől, mely piszok *Chernel* szerint oly tömegekben gyülik össze, hogy az erdei fákat is megöli. Úgy hisszük, hogy jövőre, a béke áldásait megérve, segít majd a bajon néhány

nagy offenzíva a kárókatonák ellen s víg vadásztársaságok puszkáinak ropogásától fog visszhangozni az apatin-környéki vadon, az ottani derék halászság nagy örömeire, akikhez hazatérnek akkorra már azok is, akik oly sokáig távol voltak.

Dr. U. E.

A halászat értékének emelkedése.

Azok a nagy értékeltolódások, a melyeket a háború előidézett, nem hagyhatták érintetlenül a halászatot sem. Hiába sopánkodnak némely „halkedvelők“, hogy a hal magától nő, annak eleségét senki sem rekvirálta stb. stb., a hal ára bizony mégis csak elérte épp úgy, mint más élelmiszeré, a békeárak tízszeresét. Bizonyára legalább is annyi jogosultsággal, a minthogy a kendernek, a mi a háléhoz kell, a csizmának, ami a vízben való munkához nélkülözhetlen, az ára elérte a békeidőbeli árak tízszeresét, hogy ne mondjuk: húszszorosát. No, meg az ember s az ember munkája, a mi a halfogáshoz szintén csak kell, ugyancsak drágább lett valamivel, mint hajdanta — öt év előtt!

Szóval a halászat termékének, a hálnak ára is haladt az árral! Bizonyos tehát, hogy a halasvizek értékének is emelkednie kellett.

Miután a halászat általában a meder tartozéka, a meder pedig a parti birtoké, a halászat joga maga csak igen kivételes és ritka esetben adás-vétel tárgya s így a forgalmi értékek alakulásából nem igen tudunk az érték-növekedésre nézve mértéket kapni. Annál szembeűnőbb az azonban azoknál a *bérleteknél*, a melyek most újítattak meg.

Lapunk ugyan hírt ad minden ilyen bérletmegújításról, de talán mégsem végzünk érdektelen dolgot, ha a legjellemzőbb eseteket itt most egymás mellé állítjuk.

Arra, a miről a mezőgazdasági bérleteknél még csak készülnek t. i. a meglevő bérleteknél a bérösszegnek felemelésére, a halászatnál meg van már a példa a Velencei tónál.

A kereken 4000 kat. holdnyi tó halászatának bérlete 1912. január 1-től kezdődőleg 20 évre szól, tehát 1931. december 31-ig. Az alapbér évi 12,800 K; úgy volt megállapítva, hogy senki kevesebbet ne kapjon, mint amennyit régebben kapott. Az egységes bérbeadásnál már az magában haladás volt a multhoz képest, hogy az addigi bért hosszú időre biztosították, mert azelőtt bizony megesett, hogy egyik-másik érdekelt birtokos vízterülete bérlő hiányában parlagon hevert. Az alapbér öt évenként 20%-kal emelkedig úgy, hogy jelenleg már 15,360 K-ra rug. A változott viszonyokra tekintettel azt a bérösszeget a bérlő az érdekeltséggel való megegyezés alapján, f. évi október 1-től kezdve önként 100%-kal emelte, vagyis *kétszer* annyit fizet, mint a mennyit szerződés szerint fizetni köteles volna.

Az is jellemző dolog, hogy a Balaton halászatának bérletére, bár a jelenlegi bérlet csak 1924-ben jár le, már tavaly, tehát 7 esztendővel előre, érkeztek be ajánlatok; azok egyike legalább évi 140,000 K-t biztosított volna már mostantól kezdve évenként a jogtulajdonosoknak, ha mindjárt csak 7 év múlva is lép a bérlet birtokába (l. „Halászat“ 1917. 23. szám „Társulatok, Egyesületek“ rovata). Ez a mai 56,480 K évi bérhoz képest 147%-os, az egységes üzem előtti, legfeljebb 40,000 K-t kitevő bérhoz képes pedig 250%-os érték-emelkedés.

Hogy az ilyen nagy értékemelkedés nem fiktív dolog, azt egyes esetekben a ténylegesen megtartott *nyilvános árveréseken* elért eredmények is igazolják. Így a „*Szolnok vidéki alsó tiszai*” halászati társulat ez idén adta újra bérbé 4035 kat. holdat kitevő vízterületét. E területért a háború előtti 6 évben (1910—1915) évi 6025 K bért fizettek, a bérlet lejártá után 3 éven át 10—10% emeléssel évenként meghosszabbították a bérleteket úgy, hogy 1918-ra már 7833 K-t kaptak. Most aztán az 1919—1924-ig terjedő 6 évi időszakra a legtöbbet ígérővel *évi 42,000 K bérösszeggel* kötöttek szerződést; ez a háború előtti jövedelemhez képest közel *600%-os emelkedés*.

A „*Lévai garamvizi*” halászati társulat ugyancsak most őszkor adta bérbé 1229 kat. holdnyi vízterületét öt szakaszban. A vízterületért az előző 1912—1918. évi időszakon át évi 900 K-t fizettek; a most megajánlott bérek összege évenként 13,495 K; ez meg a háború előtti bérjövövedelemhez képest, ismét kerekén, *1400%-os emelkedés*.

Hogy ezeknél a bérbeadásoknál az árverelők nem valami meggondolatlan vállalkozásoknak mentek neki, hanem a halasvizek tényleges értékemelkedésével számoltak, legjobban igazolja a „*Szeged-Horgos-Martonos holttiszadéki*” halászati társulat üzeme, a melyet Szeged városa házilag intéz. A 470 kat. holdnyi vízterületű holtág halászatáért a háború előtt évi 2000 K bért fizettek; a házi kezelésben 1917-ben az évi tiszta jövedelem 26,737 K 60 fillért tett ki, pedig a halat mérsékelt áron árúsították, tehát ez a teljesen reális, a legpontosabban elkönyvelt adatok alapján számított jövedelemtöbblet is több mint *1200%-os emelkedést* jelent a multéhoz képest.

E néhány példából nyilvánvaló, hogy az ország halászatánál óriási értékemelkedésre lehet számítanunk. Ez az értékemelkedés részben ugyan csak formai vagyis a pénz vásárló képességének csökkenésével áll összefüggésben, de részben valódi értékemelkedés is.

A mai viszonyok egyáltalában parancsoló szükséggé teszik minden az emberi élelmezést szolgáló forrás lehető kihasználását; ennek a szükségnek hatása alatt minden élelmiszernek s így a halhúsértéke is emelkedik, tehát a halászaté is.

Hogy ennél az értékemelkedésnél aránylag nagy eltéréseket tapasztalunk — a felsorolt példáknál 100—1400 százalék között váltakozott —, annak legfőbb okát abban látjuk, hogy a békeidőbeli viszonyok között, a mikor nem volt annyira szükség a halra, nem alakult ki mindenhol a halászatok igazi értéke, legfőképp azért, mert erre a kialakulásra csaknem kizárólag a bérbeadások révén volt a mód megadva. A bérbeadásoknál pedig igen sokszor a véletlen szerencse játszott szerepet. Házikezelésben, a mikor a birtokos tényleg megítélhette volna a saját üzemében halasvizének értékét, halászat nálunk alig volt. Most aztán a háborús viszonyok között, a nagy kereslet folytán, a verseny a bérbeadásoknál is oly nagy lett, hogy a véletlen esélyek inkább kiküszöbölődnek s a bértárgy igazi értékének megfelelő ajánlatok között lehet válogatni. A nagy eltérések, az emelkedések tehát éppen abból magyarázhatók, hogy egyes halasvizek az előtt nagyon is olcsón voltak bérbé adva, azoknál nagy most az emelkedés, másokért ismét inkább kapták meg az igazi értéküknek megfelelő bérjövövedelmét, ezeknél aztán természetesen aránylag csekélyebb a többlet.

Magyar édesvízi halhatározó.

Irta: Unger Emil dr.

(Folytatás.)

Ragadozó küsz (Duna mentén, néhol) — *Aspius rapax*. Rappi hóhér (Varbó, palócz eredetű) — *Peica fluviatilis*. Ráspóhal (Solnok) — *Aspro streber*. Répahal (Erdély) — *Aspro streber*. Réti durbinces (Solnok) — *Perca fluviatilis*. Retke (Fáy-féle szakácskönyv, XVII. század) — *Salmo hucho* (?). Ribahal (Göcsejben) — *Alburnus lucidus*. Rózsahal (Komárom, Budapest, Csepel-szigetcsúcs) — *Barbus fluviatilis*. Rüttyőke (Balaton) — *Alburnus lucidus* (?). **Sárga harcsa** (sárga változat. Tisza, Szamos, Maros mentén) — *Silurus glanis*. Sárhal (Duna mentén) — *Tinca vulgaris*. Sármászó szaka (Egyházás Oláh-falu) — *Gobio fluviatilis*. Selyemhal (Duna, Tisza mentén) — *Acerina schraetzer*. Semlehal, Semling (Erdély; Galgóczi 1622.) — *Barbus Petényi*. Serincz (Duna, Komárom táján) — *Acerina cernua* és *A. schraetzer* is. Sibrikhal (Körös mentén, Szarvas) — *Cobitis taenia*. Sigér (Balaton) — *Perca fluviatilis*. Siláry keszeg (ennek silány példányai) — l. Dévérkeszeg. Símatok — *Acipenser glaber*. Silingér (Karád) — l. Sigér. Sigér (Petényi szerint) — *Acipenser stellatus*. Sodronypaducz (Erdővidék, Olt folyó) — *Chondrostoma nasus*. Sörg — *Acipenser stellatus*. Srácz — *Acerina schraetzer*. Sráczhal — *Acerina schraetzer*. Sréczer — *Acerina schraetzer*. Stenger (Petényi kézírata szerint) — *Chondrostoma nasus*. Súdér (Tisza mentén) — *Perca fluviatilis*. Sugárkeszeg (Bódva mentén, Komjátiban) — *Alburnus bipunctatus*. Szabó, szabóhal (Alsó-Duna) — *Pelecus cultratus*. Szaibling — *Salmo fontinalis*. Szalmán telett (Lázi, Nógrádm.) — *Abramis ballerus*. Száp (Földi és Petényi) — *Abramis sapa*. Szápakkeszeg (Szeged) — *Abramis sapa*. Szápókeszeg — l. Szápakkeszeg. Szélhal (Olt mellett, Székelyföldön) — *Alburnus lucidus*. Szélhajtó, szélhajtókeszeg (Duna, Velencei tó) — *Alburnus lucidus*. Sujtásos (Balaton) — *Alburnus bipunctatus*. Süger, sügér (Galgóczi 1622.) — *Perca fluviatilis*. Sügérpisztráng — l. Pisztrángsügér. Sügre (Ipolyfolyó mentén, palócz tájszó) — *Perca fluviatilis*. Sül (Körös folyó, Szarvas) — *Lucioperca sandra*. Süllő (Galgóczi 1622.) — *Lucioperca sandra*. Süttö (Kölozsvár) — *Squalius cephalus*. Székeszeg (Révfülu, Győr mellett és a Velencei tó halászái szerint is) — *Alburnus lucidus*. Szellőkeszeg (Pinnyéd, Győr mellett) — *Aspius rapax*. Szemeskeszeg — *Abramis vimba*. Szent-Györgykeszeg (nagyobb példányok Balatonfüred) — *Abramis brama*. Szent-Györgypaducz (Erdővidék, Olt folyó) — *Chondrostoma nasus*. Szent-Péter hala (Kölozsvár) — *Rhodeus amarus*. Szeplénkeszeg, szeplínkeszeg (Tiszaföldvár. Olykor a silány *Abramis brama* is) — *Abramis vimba*. Szifaorrú keszeg (Komárom) — *Abramis vimba*. Szilvaorrú keszeg (Budapest) — *Abramis vimba*. Szintok — *Acipenser glaber*. Szívárványos pisztráng — *Trutta iridea*. Szőrkeszeg (Nagydobrony) — *Scardinius erythrophthalmus*. **Taknyos lezsér** (Bodrogköz) — *Acerina cernua*. Taknyos macza (Szentés, Körös folyó) — *Acerina cernua*. Tamáskeszeg (Körös-Tarcsa) — *Leuciscus rutilus*. Táncoz ón (dr. Vutskits, Balaton) — *Aspius rapax*. Tányérkeszeg (Győr) — *Blicca björkna*. Tányérhal (Olt folyó) — *Blicca björkna*. Tarka süllő (Komárom) — *Lucioperca volgensis*. Tashal (Karád) — *Tinca vulgaris*. Telény, telen (Máramaros megye; *Leuciscus virgo* is?) — *Squalius cephalus*. Tetemes vagy tetemes tok (nagy példányok. Győr) — *Acipenser güldenstädti*. Tintahas (Pinnyéd, Győr mellett) — *Chondrostoma nasus*. Tintafozó (a paducz mellékneve) — *Chondrostoma nasus*. Tintáshal (Komárom; fekete hashártyájáról) — *Chondrostoma nasus*. Tok, tokhal (Galgóczi 1622.) — *Acipenser* fajok, a kecsége és viza kivételével. Tomolykó (Ercsi, Duna mellett) — *Squalius cephalus*. Tótsüllő (Bodrogköz) — *Lucioperca volgensis*. Torzszakkeszeg (Tornóczi) — *Aspius rapax*. Tökhal (Szamos, Szatmár körül) — *Phoxinus laevis*. Tömpekeszeg (Bódva mentén, Komjátiban) — *Squalius cephalus*. Törpeharcsa (Leginkább csak tógazdaságokban ismerik) — *Amiurus nebulosus*. Törő (Nagydobrony) — *Squalius cephalus*. Törzsökhal (Szatmár) — *Lota vulgaris*. Tövishal (Erdővidék, Olt folyó) — *Acerina cernua*. Tükrősponty (foltosan pikkelyes változat: var. *macrolepidotus*) — *Cyprinus carpio*. Tüskéshal (Göcsej) — *Acerina cernua*. Tüskés tok — *Acipenser güldenstädti*. Tyiszága (Nagyenyed) — *Abramis brama*. **Ünhal** (Bódva mentén, Komjátiban) — *Alburnus lucidus*. **Vadászkeszeg** (Szeged) — *Aspius rapax*. Vad süllő (Kőröstarcsa) — *Lucioperca volgensis*. Vágódurbinces (Herman O.) — *Acerina cernua*. Vágóhal (Földi és Petényi szerint) — *Pelecus cultratus*. Vágóhal (Erdély) — *Cobitis taenia*. Vakcsík — *Petromyzon fluviatilis*. Vargahal (1729. Janua és Petényi szerint is) — *Tinca vulgaris*. Varsínhal (Kriesch szerint) — *Tinca vulgaris*. Varsinta (Balaton. Herman O. szerint; de ott nagy ritkaság lehet) — *Acerina schraetzer*. Varsinta (Balaton) — *Acerina cernua*. Varsinta — l. Varsinta. Vaskó Zalatapolca, Balaton) — *Acerina schraetzer*. Végsóhal (Bodrog folyó) — *Chondrostoma nasus*. Veresszárnyú konczér (Balaton) — *Leuciscus rutilus*. Veresszárnyú keszeg (Tolna, Komjáti) — *Leuciscus rutilus*. Veresszem (Bódva, Szendrő) — *Scardinius erythrophthalmus*. Veresszemű hal (Székelyföld) — *Scardinius erythrophthalmus*. Veresszemű keszeg (Bódva mellett, Komjátiban és Tiszaföldváron) — *Scardinius erythrophthalmus*. Veresszemű ponty (Szirmay A. máv-

csendőrséget s pénzügyőröket a halászat szigorúbb ellenőrzésére utasítsa. Kihágási feljelentés nem volt.

A fogas üllőikrahelyezésnek szép eredménye, hogy elég sok 2—4, sőt 5 kg.-os fogast fogtak.

A zárszámadás szerint az elmúlt évben 917.58 K bevétellel szemben 17.68 K kiadás merült fel. A jövő évi költségeket 250 K-ban irányították elő s ehhez képest a tagok évi járulékát holdanként 30 fillérben állapították meg.

A közgyűlés, miután a bérletek jövő évben lejárnak, felhatalmazta az elnököt, hogy a bérszakaszok bérbeadására vonatkozólag a szükséges lépéseket idejében megtehesse.

T.

A Lévai járási garamvizi halászati társulat f. évi október hó 14-én a társulati vízterület bérbeadására nézve a nyilvános árverést megtartotta. A társulat kötelékébe tartozó vízterület 1912—1918. évekre 900 K-ért volt bérbeadva. A jelenlegi árverésen az I. szakasz bérletére a legtöbbször ígérő 475 K-t, a II. szakaszára 2460 K-át, a III. szakaszára 5250 K-t, a IV. szakaszára 2110 K-t, az V. szakaszára pedig 3200 K-t ajánlott. Ezek szerint a társulat az eddigi 900 K évi bérrel szemben 13,494 K évi bért ért el.

k.

A Budapesti Horgászok Egyesülete értesíti tagjait, hogy az Egyesület jelenlegi vízterületei a következők:

1. A kistényei hárosszigeti holt Dunaágnak a part felé eső területe egész hosszában az állami kertészeti telep mentén.

2. A kertészeti teleppel szemben fekvő Hárossziget minden partja s a sziget bejáratánál lévő két vakon végződő holt Dunaág. A sziget vizein való horgászatra külön igazolvány jogosít.

3. A Pap János bérletében lévő, a vasúti összekötő híd alatt kezdődő télikikötő 1918. decz. 31-ig.

4. A Duna folyamnak az I. pont alatt említett holt Dunaág alsó végétől Érd község határáig eső területe.

5. A Nagytétényi Magyar Sertéshízlaló és Húsipari Részvénytársaság tulajdonát képező rakodópart (móló). A tagsági jegy horgászat előtt a kapusnál bemutatandó.

6. A Duna folyamnak Nagymaros és Zebegény községek közötti területe a folyam mindkét oldalán, tehát Visegrádot is beleértve.

Az Egyesület tagjai a sportügyek megbeszélésére minden csütörtökön d. u. 6—9 óráig a IV. ker. Belvárosi Polgári Kör (Eskü-tér 8) helyiségeiben jönnek össze.

VEGYESEK.

Az Országos Halászati Felügyelőség a „Halászat” szerkesztésével együtt f. évi november hó 1-vel eddigi helyiségéből átköltözködött V., Sziget-utca 5/7. sz. IV. e. alá.

Panaszokat olvasunk a vidéki lapokban. A „Szilágysomlyó” szóvá teszi a Kraszna vízének megfertőzését. Az ottani vidék nagy szilvaterméséből szeszt főznek. A csefreszag nemcsak a város levegőjét teszi kiállhatatlanná, de a gyártásnál előálló s a vízbeocsátott szennyek valósággal tintává varázsolták a folyó vizét. *A szerencsétlen halak ezrei döglédeznek benne.* Kíváncsian várja a lap tudósítója a törvénybe ütköző visszaélések megszüntetését. Bizony nem ártana a vízjogi törvény 24. §-ának megfelelően érvényt szerezni!

A halpiacról emlékezik meg a szabadkai „Délvidék”. Elmondja, hogy a városi halcsarnokban, a hol a halat maximális áron árúsítják, ember-ember hátán szorong; a legnyugtalanabbak kerülnek előre, a kik mindjárt „nagyban” vásárolnak, 10—15 kg.-ot. Ezért aztán az utánuk jövők már csak 3 kg.-ot kapnak, a sor vége felé állók pedig — semmit. Ezek aztán mehetnek a halcsarnok melletti halaspiacra, a hol biztosan találkoznak a halcsarnok serény nagyvásárlóival, a kik az ott kapott árút itt már kicsiben, de annál nagyobb áron adogatják el azoknak, a kiknek bent nem jutott már olcsó hal. A lánckereskedelemnek ilyenféle szemérmellen módjáról más helyekről is hallottunk már; mindenesetre jó a hatóság figyelmét ráirányítani, annak pedig kötelessége, hogy megakadályozza.

A hal drágaságán sopánkodik a „Pécsi Napló”, mert Pécsen a Duna és Dráva halait 20—24 koronára tartják kilogrammonként, pedig „azok tenyésztése nem drágult meg”, „élelmüket sem rekvirálta semmiféle központ” és „a szállítási költségüket csakis a kül-

demények útközben való megdézsmálása drágtja meg”. Szükségének véli ennekfolytán az árak maximálását. „A balatoni halakat” — mondja aztán — „mint luxus élelmiczikket ezen maximálásból ki lehetne vonni. Az gazdag embereknek való, a kik minden árt megfizethetnek”. A mint látnivaló a P. N.-nak sokban igaza van. de sokban viszont nincs igaza: a Duna-Dráva halait *ki is kell fogni*, az nem olyan egyszerű s olcsó dolog manapság, a Balatonban meg a *fogason* kívül, más, nem éppen gazdag embereknek való hal is van!

Budapesti halpiacz. A szeptemberi némi élénkséget ismét gyengébb forgalom váltotta fel a halpiaczon. Bár a többiélől megkezdett lehalászások jól ellátták a piacokat élő pontyival, az csak igen gyenge kereslettel áll szemben; élő pontyiból tehát előreláthatólag ismét a szokásos őszi torlódásnak nézünk elébe. Tény, hogy a mai magas halárak mellett a ponty, mint a piacz főhala, nem lehet többé köztáplálékuszamba menő húspótló eledel.

Allandóan szűken ellátott a piacz finomabb halfajtákban, pedig keresik azokat; kecsége és süllő gyakran semmi áron sem kapható; ez az állapot közvezeink mai halászatával áll összefüggésben, megszűnése csak a normális viszonyok beállta utánra várható.

Az idei téli idény, mely egyébként a halfogyasztásnak fő ideje, a fogyasztásra vihető halhús mennyiségét illetőleg nem jó kilátásokkal kecsegtet. A közvezeinkből várható gyenge fogásokon kívül, a tógazdáinkat is sok csalódás fogja érni, mert a teljes takarmányhiányon felül, az ez évi szárazság is hozzájárult az eredmény silányságához. E mellett a tízszeresére felszökött termelési költségek ép olyanok, mint lettek volna elsődrendű terméseredményeknél.

Tekintettel a bizonytalan időkre, az őszi, mondhatnám, kapkodó kül- és belföldi kereslet után, pangás állott be az üzletkötésekben, mindenki vakon néz a jövőbe. Csak egy az óhaj mindenfelé: csendes és konszolidált viszonyok mielőbbi bekövetkezése.

A budapesti piacz halárai nagyban:

Kecsége nagyság szerint	26—28—K
Süllő, nagy	26—28—"
" közép	24—26—"
" apró	22—24—"
Ponty, nagy	18—20—"
" közép	16—18—"
" apró	14—16—"
Harcsa, vágó	26—30—"
" közép	22—24—"
Csuka, élő	— — — —"
" jegelt	14—18—"
Czompó	14—16—"
Kárász	10—12—"

Z.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

F. F. Öcsöd. Halászati csizmákhoz való anyag fölött az Országos Halászati Egyesület most már nem rendelkezik, mert a kiutalt 200 pár csizma a július végéig jelentkezettek között már szétosztott a lap mai számában közölt kimutatás szerint.

Újabb anyagot kért az Egyesület, de nem kapott. A kik tehát most folyamodnak, azok részére kiutalás nem történhet, csak ha mégis sikerülne ismét anyag engedélyezését kieszközölni; a kérelmét mindenesetre adja be, hatósági bizonyítvánnyal együtt, hogy előjegyzésbe vehessék.

200 000 darab
gyors növéssé, átlag **3-5 deka-**
gramm súlyú, egynyaras

TENYÉSZPONTYIVADÉK

(lehetőleg egy tételben) **ELADÓ,**
őszi szállításra

PAPP JÓZSEF haltenyésztő,
BUDAPEST, LÁGYMÁNYOS.

Hivatalos árjegyzés Budapest székesfőváros vásárcsarnokaiban és nyílt piaczaín.

Áringadozások kilogrammonként fillérben.

Az áru neve	1918. október 7—12. között.			1918. október 14—19. között.		
	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piaczkon	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piaczkon
		kicsinyben			kicsinyben	
a) Édesvízi élő hal.						
Ponty, nagy	2100—2400	2300—2600	} 1600—2400	2100—2400	2400—2600	} 1500—2400
" kicsiny	1800—2000	2000—2400		1800—2000	2000—2400	
Harcsa, nagy	2300—2500	2800—2800	}	2300—2500	2800—2800	}
" kicsiny	2000—2200	2200—2200		2000—2200	2200—2200	
Csuka, nagy	—	—	} 2000—2000	—	—	} 1800—2200
" kicsiny	—	—		—	—	
Fogassüllő, dunai	—	—	—	—	—	—
Kárász	—	1400—1400	—	—	1400—1400	—
Czompó	—	1600—2200	—	—	1600—2000	—
Márna	—	2000—2200	—	—	2000—2100	—
Keszeg	—	—	—	—	—	—
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—	—	—
" kicsiny	—	—	—	—	—	—
Apró kevert hal	—	—	—	—	—	—
b) Édesvízi jegelt (nem élő).						
Ponty, nagy	1600—1800	2000—2200	} 900—2200	1600—1800	2000—2200	} 700—1800
" kicsiny	1200—1400	1400—2000		1200—1400	1400—2000	
Harcsa, nagy	—	2800—4000	}	—	2800—4000	} 2800—4000
" kicsiny	2000—2500	2000—2400		2000—2500	2000—2400	
Csuka, nagy	—	2000—2600	} 1600—2000	—	2000—2600	} 1400—2000
" kicsiny	—	1500—2000		—	1500—2000	
Fogassüllő, dunai	2000—2800	2800—3400	} 3000—3000	2000—2800	2800—3400	} 2400—3000
" balatoni nagy	—	3000—3200		—	3000—3200	
" " kicsiny	—	2600—2800	—	2600—2800	—	
Keszeg, balatoni	—	—	—	—	—	—
Garda, balatoni	—	—	—	—	—	—
Kárász	—	1000—1200	—	—	1000—1200	800—2000
Czompó	—	1300—1400	—	—	1300—1400	—
Márna	—	1600—2300	1600—1600	—	1600—2300	1600—2200
Keszeg	—	1000—1500	400—900	—	1000—1600	300—400
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Lazac, rajnai	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	2400—2600	3000—3400	3000—3000	2400—2600	3000—3400	—
" kicsiny	2200—2300	2600—3000	—	2200—2300	2600—3000	—
Söreg	—	—	—	—	—	—
Viza	—	—	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	600—1200	900—1600	—	600—1200	400—1200
c) Rák.						
Folyami rák, nagy 1 darab	—	—	—	—	—	—
" " kicsiny 1 "	—	—	—	—	—	—

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek több ezer métermázsa élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, es. és hir. udvari szállító **BUDAPEST**, Központi vásárcsarnok. Telefon: 61—24

A SÁRDI TÓGAZDASÁG

Levélczím: Tógazdaság Sárd, (Somogy m.).

Sürgőnyczím: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

Őszi és tavaszi szállításra elad 1—2—3-nyaras javított wittingaui pontyot és anyapontyot, bajorországi aischgründi 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higoi), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd, (Somogy megye).